

POSTANOWIENIE

6 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz (przewodniczący)

SSN Oktawian Nawrot (sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 6 grudnia 2023 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej N. S.A. w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 12 lutego 2020 r., VI ACa 714/18,

w sprawie z powództwa M. C.

przeciwko N. S.A. w W.

o zapłatę,

1. odrzuca skargę kasacyjną;

**2. oddala wniosek powoda o zasądzenie od pozwanego
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód M. C. wniósł o zasądzenie od pozwanego N. S.A. w W. kwoty 96 188,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 14 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Wyrokiem z 18 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo (pkt I) i rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt II).

Wyrokiem z 12 lutego 2020 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji powoda, w pkt. I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt. 1 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 96 188,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty; w pkt. 2 w pozostałej części powództwo oddalił; w pkt. 3 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 010 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w pkt. II. w pozostałej części apelację oddalił; w pkt. III zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8860 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny podzielił co do zasady ustalenia faktyczne Sądu I instancji, dokonując jednakże ich uzupełnień i modyfikacji. Tym samym Sąd II instancji ustalił, że 28 lutego 2014 r. powód zawarł z pozwanym N. S.A. w W. (Dom Maklerski) umowę o świadczenie usług maklerskich i brokerskich. W ramach umowy pozwany zobowiązał się za wynagrodzeniem w postaci opłat i prowizji do świadczenia usług i wykonywania czynności, określonych w „Regulaminie świadczenia przez N. S.A. usług maklerskich i brokerskich oraz prowadzenia rachunków papierów wartościowych i rachunków pieniężnych” (dalej: „Regulamin”), w szczególności do przyjmowania i wykonywania w imieniu pozwanego na rachunek powoda zleceń nabycia lub zbycia maklerskich instrumentów finansowych w obrocie regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu (§ 1 ust. 2 i 3 umowy). Zgodnie z § 2 umowy pozwany zobowiązał się do przyjmowania w miejscach określonych w Uchwale Zarządu pozwanego, na warunkach określonych w regulaminie lub zgodnie z nim, dyspozycji i zleceń składanych osobiście przez powoda lub jego pełnomocnika. W sprawach nieuregulowanych w umowie zastosowanie znajduje Regulamin, który określa w szczególności tryb i warunki świadczenia usług i wykonywania czynności

określonych w regulaminie (§ 1 ust. 1 umowy). W § 3 Umowy powód oświadczył, że otrzymał Regulamin oraz że przed zawarciem umowy pozwany przekazał powodowi sporządzone na podstawie Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 2005 r. w sprawie trybu i warunków postępowania firm inwestycyjnych oraz banków powierniczych szczegółowe informacje dotyczące pozwanego oraz usługi, która ma być świadczona na podstawie umowy. Regulamin określa, że Dom Maklerski może zawrzeć z klientem umowę świadczenia usług maklerskich i brokerskich (Umowa brokerska) lub umowę o świadczenie usług polegających na wykonywaniu zleceń nabycia lub zbycia derywatów (Umowa o derywaty) (§ 2 pkt. 27-29 Regulaminu). Zgodnie z § 4 ust. 1 Regulaminu klient udziela Domowi Maklerskiemu pełnomocnictwa do wykonywania wszelkich czynności faktycznych i prawnych ujętych w Regulaminie i umowie oraz na warunkach w nich określonych, w szczególności do składania i wykonywania zleceń w oparciu i zgodnie z treścią zleceń składanych przez klienta na podstawie umowy i Regulaminu oraz do wszelkich czynności związanych z ich realizacją oraz przelewu środków pieniężnych z rachunku pieniężnego oraz wykonywania innych czynności na podstawie i w zakresie dyspozycji złożonych przez klienta. Zgodnie z § 6 Regulaminu przed zawarciem z klientem umowy o świadczenie usług Dom Maklerski zwraca się do klienta o przedstawienie informacji niezbędnych do dokonania oceny poziomu jego wiedzy dotyczącej inwestowania w instrumenty finansowe oraz doświadczenia inwestycyjne w celu dokonania oceny, czy instrument finansowy lub usługa maklerska, która ma być świadczona klientowi są dla tego klienta odpowiednie. W przypadku oceny, że są one nieodpowiednie, klient jest o tym informowany. W związku z zawarciem Umowy brokerskiej Dom Maklerski prowadzi dla klienta rachunek papierów wartościowych i rachunek pieniężny (§ 20 ust. 1 w zw. z § 2 pkt 19 Regulaminu). Rachunek papierów wartościowych klienta służy do rejestrowania zdematerializowanych instrumentów finansowych klienta, w tym również derywatów (§ 24 ust. 1 Regulaminu). Dom Maklerski dokonuje zapisów na rachunku papierów wartościowych klienta m.in. w przypadku wystawienia zlecenia sprzedaży/zbycia instrumentów finansowych zapisanych na tym rachunku, wykonania zlecenia kupna/nabycia lub sprzedaży/zbycia instrumentów finansowych (§ 24 ust.2 Regulaminu). Rachunek pieniężny klienta służy do obsługi rachunku

papierów wartościowych klienta i są na nim zapisywane środki pieniężne klienta, które między innymi mogą być przeznaczone na wykonywanie dyspozycji lub zleceń klienta (§ 25 ust. 1 Regulaminu).

Pracownicy Domu Maklerskiego mogą udzielać klientom porad inwestycyjnych o charakterze ogólnym dotyczących inwestowania w instrumenty finansowe, jednakże zakazane jest udzielanie porad inwestycyjnych w formie rekomendacji zachowania inwestycyjnego odnośnie do skonkretyzowanego instrumentu finansowego (§ 33 ust. 1 i 3 Regulaminu).

W celu zawarcia transakcji kupna/nabycia lub sprzedaży/zbycia instrumentów finansowych w obrocie zorganizowanym klient jest zobowiązany złożyć zlecenie, w formie pisemnej, telefonicznej lub przy użyciu systemów informatycznych Domu Maklerskiego, będące ofertą kupna/nabycia lub sprzedaży/zbycia IF (§ 34 ust. 2 i 3 Regulaminu). Zlecenie powinno zawierać między innymi rodzaj i nazwę instrumentów finansowych będących przedmiotem zlecenia (§ 37 ust. 1 pkt 5 Regulaminu).

Podstawą wykonywania przez Dom Maklerski zleceń nabycia lub zbycia derywatów jest umowa o derywaty (§ 63 ust. 1 Regulaminu). W związku z zawartą umową o derywaty klient jest zobowiązany do wniesienia i utrzymywania depozytu zabezpieczającego (§ 63 ust. 2 Regulaminu). Zgodnie z § 37 ust. 1 i 2 i § 38 ust. 1 i 3 Regulaminu Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie wprowadzenia instrumentów finansowych do obrotu giełdowego w trybie zwykłym dokonuje na wniosek emitenta Zarząd Giełdy, określając w szczególności sesję giełdową, na której nastąpi pierwsze notowanie (Regulamin Giełdy).

Zgodnie z § 46 i 47 Regulaminu Giełdy dopuszczając instrumenty pochodne do obrotu giełdowego, Zarząd Giełdy określa standard instrumentów pochodnych, który określa podstawowe elementy konstrukcji danego instrumentu pochodnego. Zgodnie z § 48 Regulaminu Giełdy wprowadzenia instrumentów pochodnych do obrotu dokonuje Zarząd Giełdy.

Uchwałą nr 662/2014 z 4 czerwca 2014 r. Zarząd Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie wprowadził na podstawie § 38 ust. 1 i 3 Regulaminu Giełdy z dniem 5 czerwca 2014 r. w trybie zwykłym do obrotu giełdowego certyfikaty

strukturyzowane oparte na indeksie DAX emitowane przez Bank (Certyfikaty DAX). Certyfikaty miały być notowane w segmencie instrumentów strukturyzowanych z dźwignią. Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie osobno notuje produkty strukturyzowane oraz instrumenty pochodne.

Od 28 lutego 2014 r. do 26 lutego 2016 r. powód zlecał transakcje, dotyczące akcji siedmiu spółek, w tym od 10 października 2014 r. głównie akcji Bank S.A. Ponadto od 8 do 13 stycznia 2015 r. zlecał wyłącznie transakcje na Certyfikatach DAX. Od 8 do 13 stycznia 2015 r. pozwany zawarł w imieniu powoda 18 transakcji na łączną kwotę kupna 260 409,31 zł i kwotę sprzedaży 137 139,40 zł, których przedmiotem były Certyfikaty DAX. W wyniku rozliczenia transakcji na Certyfikatach DAX powód poniósł stratę w wysokości 96 188,59 zł. Powód nie wypełnił ankiety MIFID pozwalającej ocenić jego poziom wiedzy o inwestowaniu w zakresie instrumentów finansowych i doświadczenie inwestycyjne. Pismem z 21 marca 2016 r. powód złożył reklamację dotyczącą transakcji na instrumentach strukturyzowanych w okresie 8 stycznia 2015 r. – 9 lutego 2016 r., żądając od pozwanego zapłaty kwoty 97 843,33 zł. W piśmie z 28 kwietnia 2016 r. pozwany, wskazując na otrzymaną 29 marca 2016 r. skargę powoda, odmówił zapłaty żądanej przez powoda kwoty.

Ponadto Sąd ustalił, iż osoba, która zawarła z pozwanym umowę o świadczenie usług maklerskich, mogła, na podstawie umowy, która w przypadku klientów detalicznych powinna być zawarta na piśmie, zlecić pozwanemu sporządzenie na piśmie analiz inwestycyjnych i finansowych, rekomendacji lub opracowań o charakterze ogólnym dotyczących transakcji w zakresie instrumentów finansowych (§ 2 pkt 8, § 4 ust. 1-3, § 11 ust. 1, 6 i 9, § 12 ust. 1 i § 13 ust. 1 Regulaminu wykonywania przez N. S.A. czynności polegających na sporządzaniu analiz inwestycyjnych, analiz finansowych oraz innych rekomendacji o charakterze ogólnym dotyczących transakcji w zakresie instrumentów finansowych na rzecz klientów profesjonalnych i klientów detalicznych - dalej: „Regulamin sporządzania analiz”). Zgodnie z § 4 ust. 7 Regulaminu sporządzania analiz, analizy, rekomendacje oraz opracowania i komentarze nie mogą być przygotowywane w sposób, który mógłby być uznany za usługę doradztwa inwestycyjnego, to znaczy są przygotowywane bez opierania się o potrzeby i sytuację klienta. W świetle § 3 ust. 1-

4 Regulaminu sporządzania analiz, pracownik N. S.A. niezwłocznie po zawarciu umowy o pracę lub innej umowy będącej podstawą zatrudnienia jest zobowiązany do zaznajomienia się z Regulaminem sporządzania analiz oraz do podpisania oświadczenia stwierdzającego znajomość, zrozumienie i akceptację jego treści, zaś zmiany tego regulaminu doręczane są pracownikowi na piśmie za potwierdzeniem odbioru albo za pośrednictwem poczty elektronicznej, a pracownik ma obowiązek się z nimi zapoznać. Pozwany przeprowadzał szkolenia pracowników w zakresie etyki w sprzedaży produktów inwestycyjnych.

Sąd I Instancji w oparciu o zeznania świadków M. P. i D. G. oraz zeznania powoda i wiceprezesa zarządu pozwanego ustalił okoliczności związane z zawieraną umową. Wskazując, że pracownicy pozwanego otrzymywali wynagrodzenie stałe oraz premie w zależności od wyników w zakresie obrotu, czyli zawartych transakcji. Każda zawarta transakcja miała wpływ na wynagrodzenie. Od drugiej połowy 2014 r. transakcje maklerskie powoda obsługiwał pracownik pozwanego, M. P. Rozmowy telefoniczne, w trakcie których powód składał pozwanemu zlecenia dotyczące instrumentów finansowych przebiegały w ten sposób, że M. P. sugerował powodowi jakie zlecenia powinien złożyć, tj. jakie instrumenty, w jakiej ilości i po jakiej cenie powinien on kupić lub sprzedać. Inicjatywa składania zleceń wychodziła od M. P., który dzwonił w tej sprawie do powoda. M. P. nie informował powoda, jakim rodzajem instrumentu jest Certyfikat DAX oraz jakie ryzyko się z nim wiąże. W okresie, w którym powód zlecił pozwanemu transakcje na Certyfikatach DAX pozwany nie świadczył usług doradztwa inwestycyjnego.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że strona powodowa zasadnie podnosiła, iż należało ustalić również, iż do obowiązków pracownika pozwanego, M. P., należało udzielanie klientom informacji co do oferowanych produktów, co potwierdził on w swoich zeznaniach. Jak wskazał Sąd II instancji niewątpliwie zakres dopuszczalnych porad inwestycyjnych, jedynie o charakterze ogólnym, określał § 33 pkt. 1 i 4 Regulaminu domu maklerskiego. Określone obowiązki informacyjne wynikały również z ówczesnego brzmienia art. 83 ust. 2 i 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz § 8 ust. 1, 9 ust. 1, 13 ust. 1 i 2 oraz § 19 w zw. z § 15 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 września 2012 r. w sprawie trybu i warunków postępowania firm inwestycyjnych, banków, o których

mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz banków powierniczych.

Sąd Apelacyjny zmienił również ustalenia Sądu I instancji, iż pozwany dom maklerski oprócz przyjmowania i wykonywania w imieniu pozwanego na rachunek powoda zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych, również oferował w praktyce doradztwo inwestycyjne, przy czym umowa pomiędzy pozwanym a powodem w tym zakresie została zawarta w sposób dorozumiany *per facta concludentia*. Jak podkreślił Sąd II instancji, umowa ta łączyła powoda z pozwanym, nie zaś powoda z pracownikiem pozwanego, M. P., jak błędnie przyjął Sąd I instancji. W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Należało podkreślić, iż prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił, iż M. P., który z ramienia pozwanego w relewantnym okresie realizował współpracę z powodem, oferując mu określone produkty i przyjmując od niego konkretne zlecenia kupna oraz sprzedaży, nie poinformował powoda o istocie (charakterze) przedmiotowych certyfikatów DAX i ryzyku/niebezpieczeństwie/, jakie łączy się z inwestowaniem w ten instrument. niespójne i sprzeczne zeznania powyższego świadka słusznie zostały ocenione przez Sąd Okręgowy jako niewiarygodne. Powód natomiast przekonująco opisał okoliczności przekazywania mu przez M. P. ścisłych rekomendacji nabycia instrumentu [...], z którego nabyciem i posiadaniem, w przedmiotowych okolicznościach, wiąże się dochodzona szkoda.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę kasacyjną wywiódł pozwany, zaskarżając go w części tj. w zakresie:

- pkt I ppkt 1 zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 96 188,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;
- pkt I ppkt 3 zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 010 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- pkt III zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8860 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz przez jego błędną wykładnię, tj.:

1. niewłaściwe zastosowanie art. 471 k.c., polegające na przyjęciu, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez powoda, podczas gdy powód poniósł szkodę w następstwie czynności wykonanych przez pracownika pozwanego, ale leżących poza zakresem jego obowiązków służbowych i nie mieszczących się w ramach zakresu umowy zawartej pomiędzy powodem a pozwanym;

2. niezastosowanie art. 474 k.c., skutkujące ponoszeniem przez pozwanego odpowiedzialności za szkodę poniesioną przez powoda, mimo że powód poniósł szkodę wskutek czynności wykonanych przez pracownika pozwanego, działającego bez upoważnienia do dokonywania takich czynności oraz poza zakresem łączącego powoda z pozwanym stosunku prawnego;

3. błędną wykładnię art. 430 k.c., poprzez uznanie, że pozwany odpowiada za szkodę poniesioną przez powoda wskutek czynności wykonanych przez pracownika pozwanego przy wykonywaniu przez niego czynności powierzonych mu przez pozwanego, mimo, że w przypadku prawidłowej interpretacji przedmiotowego przepisu Sąd Apelacyjny powinien uznać, że pozwany nie odpowiada za czynności pracownika.

Pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, tj. w zakresie: pkt. I ppkt. 1 wyroku – zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 96 188,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty; pkt. I ppkt. 3 wyroku – zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 010 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; pkt III wyroku – zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8860 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, tj. w zakresie: pkt. I ppkt. 1 wyroku – zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 96 188,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty; pkt. I ppkt. 3 wyroku – zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 010 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; pkt III wyroku – zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8860 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, poprzez oddalenie apelacji w całości i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w I i II instancji. Ewentualnie

pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, tj. w zakresie: pkt. I ppkt. 1 wyroku – zasądającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 96 188,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty; pkt. I ppkt. 3 wyroku – zasądającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 010 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; pkt. III wyroku – zasądającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8860 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego oraz o przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w I i w II instancji.

Ponadto pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie kasacyjne.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, alternatywnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Norma ta systemowo powiązana jest z art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c., zgodnie z którym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Z powyższego wynika, że podstawy skargi kasacyjnej nie może stanowić polemika skarżącego z wynikami oceny dowodów dokonanej przez sąd II instancji, a także kwestionowanie prawidłowości ustaleń tego sądu stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia. W szczególności niedopuszczalne jest podważanie dokonanej przez sąd II instancji oceny w ramach zasady swobodnej

oceny dowodów oraz trafności poczynionych ustaleń faktycznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 sierpnia 2016 r., V CSK 682/15).

Ustrojową funkcją Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych, konsekwentnie każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c., jest *a limine* niedopuszczalny (zob. przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z: 8 marca 2010 r., II PK 260/09; 13 września 2011 r., I UK 417/10; 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06; postanowienia Sądu Najwyższego z: 3 października 2023 r., I CSK 2787/23; 26 września 2023 r., I CSK 4541/22; 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3038/22; 12 kwietnia 2023 r., I CSK 5298/22).

2. Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz przez jego błędną wykładnię. Naruszenie art. 471 k.c. w ocenie skarżącego polegać miało na „przyjęciu, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez podwoda, podczas gdy powód poniósł szkodę w następstwie czynności wykonywanych przez pracownika pozwanego, ale leżących poza zakresem obowiązków służbowych i nie mieszczących się w ramach zakresu umowy zawartej pomiędzy powodem a pozwanym”, naruszenie art. 474 k.c. na braku uznania, że „powód poniósł szkodę wskutek czynności wykonywanych przez pracownika pozwanego, mimo że powód poniósł szkodę wskutek czynności wykonywanych przez pracownika pozwanego, działającego bez upoważnienia do dokonywanych czynności poza zakresem łączącego powoda z pozwanym stosunku prawnego”, zaś naruszenie art. 430 k.c. na uznaniu, „że pozwany odpowiada za szkodę poniesioną przez powoda wskutek czynności powierzonych przez pracownika pozwanego przy wykonywaniu przez niego czynności powierzonych mu przez pozwanego, mimo, że w przypadku prawidłowej interpretacji przedmiotowego przepisu Sąd Apelacyjny powinien uznać, że pozwany nie odpowiada za czynności pracownika”.

Sposób sformułowania przez skarżącego dwóch pierwszych zarzutów

kasacyjnych nie budzi wątpliwości, że sprowadzają się one do kwestionowania dokonanej przez Sąd II instancji oceny dowodów oraz prawidłowości ustaleń stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia.

Trzeci z podniesionych zarzutów *prima facie* zdaje się spełniać wymagania skargi kasacyjnej, jednakże lektura jego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że objęty jest on również zakresem normowania art. 398³ § 3 k.p.c. Skarżący wskazał bowiem, że: „[p]ozwany podnosi w tym miejscu, że nie było intencją ustawodawcy w ramach art. 430 k.c. ustanowienie zakresu odpowiedzialności powierzającego w sposób nieograniczony, bowiem już w samym przepisie ustawodawca zawarł jej granice – określając, że jest ona ograniczona do szkody wyrządzonej przy wykonywaniu powierzonej czynności. Ustawodawca powiązał więc ponoszenie odpowiedzialności przez powierzającego z czynnościami, które zostały powierzone podwładnemu do wykonania. Natomiast Sąd Apelacyjny zastosował w przedmiotowej sprawie rozszerzającą wykładnię brzmienia art. 430 k.c. w zakresie pojęcia odpowiedzialności powierzającego za szkodę u osoby trzeciej z tytułu winy osoby, której powierzono wykonanie czynności. Uznał bowiem, że pozwany odpowiada za czynności swojego pracownika” (k. 416). Ostatnie z przytoczonych zdań nie pozostawia wątpliwości, że skarżący pod pozorem zarzutu błędnej wykładni w istocie wyłącznie polemizuje z ustaleniami poczynionymi przez Sąd drugiej instancji.

3. Zważywszy, że skarga kasacyjna ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, niewskazująca na inne naruszenia prawa, jest niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

4. Oddaleniu podlegał wniosek powoda o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, gdyż złożony w odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda wniosek w tym przedmiocie został wyraźnie powiązany z odmową przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie z jej oddaleniem. Sąd Najwyższy wielokrotnie zaś wskazywał, że w razie odrzucenia skargi kasacyjnej nie należy przyznawać kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie podniosła zarzutu,

że skarga ta winna być odrzucona (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z 15 listopada 1934 r., II C 1677/34; postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, 29 maja 2009 r., V CSK 37/09, 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12). Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w punkcie 2 sentencji postanowienia.

[D.Z.]

[ał]